

Навикнути на разне чудне пресуде из Хашког трибунала, вероватно нема онога ко је очекивао потврђивање првостепене пресуде Анте Готовини и Младену Маркачу. Али, без обзира на све што је Хаг досад сервирао, не верујем да је ико и помислио да би могло да дође до ослобађајуће пресуде. Према наводима из штампе, у то нису веровали ни сами оптуженици. И двојица судија која су се противила оваквој пресуди, оштри су у њеној осуди. Председник Хашког трибунала и члан Апелационог већа, италијански судија Фаусто Покар, изјавио је у завршној речи да је оваква пресуда супротна са начелом правде. Чак је и Карла Дел Понте рекла да је изненађена, и да ће прочитати судску пресуду, да би видела „шта је кренуло криво између првостепене пресуде и жалбе“.

Овакве и сличне реакције су сасвим разумљиве. Кад би неко препричао догађај било коме из најудаљеније државе, потпуно незаинтересованој особи, та особа би на први поглед могла да утврди да нешто ту није у реду. Немогуће је да неко прво буде осуђен на 24 године затвора, а у следећој пресуди потпуно ослобођен. Свима би дакле, јасно било да ту нешто није у реду.

Свима, осим већини грађана државе која је овом приликом избегла осуду. Како смо лепо могли да видимо, у хрватским градовима било је славље на улицама и трговима, народ се веселио са све црним капицама на глави, а у црквама су одржаване мисе. Кад би неко код нас, у некој цркви одржао мису за хашке оптуженике, и кад би се неки поп осмелио да, у директном преносу на РТС-у одржи политички говор о тој теми, бар три НВО би поднеле тужбу још у току трајања ТВ преноса, након тога би на сваком медију била прича о клерикализацији Србије, опозиција би тражила оставку владе и директора РТС-а, а стране станице драматично извештавале о бујању српског национализма. У Хрватској, то се зове патриотизам, који није нужно неодвојен од цркве.

Хашка олуја и српско „помирне“

Пише: Зоран Грбић

недеља, 18 новембар 2012 00:23

